

spørgsmål, jeg stillede tidligere i sommer. Spørgsmålet lød, hvad der ville være sket i 1992, hvis ikke Danmark den 4. juni – 2 dage efter vi havde stemt nej – gav de andre lande mulighed for at ratificere traktaten, fordi man med den daværende udenrigsministers ord nok skulle finde en kattelem for Danmark.

Da svarede statsministeren jo meget mere klart, end han har gjort under debatten her i dag. Han håber nok også, det er et skriftligt svar, som ikke så mange ser. Men der siger han selvfølgelig, at kun fordi Danmark medvirkede til den rådsvedtagelse, der fandt sted den 4. juni, kunne de andre jo gå videre og få gennemført deres Maastrichttraktat.

Hvis Danmark havde benyttet sin ret til at sige, at Maastrichttraktaten ikke kunne være blevet til noget, så var situationen en helt anden. Så ville der selvfølgelig også dengang have været en mulighed for, hvis man havde ønsket det fra dansk side, at få åbnet traktaten for ny forhandling.

Så har det allerede været diskuteret en del – og jeg skal også give mit bud på og Dansk Folkepartis bud – hvem der har ansvaret for at præsentere et alternativ. Det er efter vores opfattelse både tilhængere og modstandere, der har det ansvar. Hver for sig skal vi definere, hvad vi tror, der sker ved et nej. Tilhængerne, fordi det er dem, der foreslår forandringer og forhandlede traktaten, og fordi det er dem, der vil forhandle efterfølgende. Og modstanderne, selvfølgelig fordi vi foreslår, at de ændringer, der foreslås, stemmes ned.

Hvad sker der så, hvis vi stemmer nej? Tilhængerne giver forskellige bud. Statsministeren siger: Uoverskuelig situation. Hr. Uffe Ellemann-Jensen siger: Vi skal melde os ud af EU. Økonomiministeren har tidligere sagt, at så er traktaten bortfaldet og det er ikke kun Danmarks problem. Det er hele EU's problem, har økonomiministeren sagt. Vi kan altså konstatere, at tilhængerskaren er fuldstændig splittet i spørgsmålet om, hvad der sker, hvis vi stemmer nej. Og derfor kan jeg selvfølgelig godt forstå, at tilhængerne forsøger at give det indtryk, at det kun er modstanderne, der er splittet på, hvad der skal ske. Men selvfølgelig er vi det.

Det er jo legitimt nok. Det er også legitimt nok, at tilhængerne er det. Men det forsøger man bare at undgå en debat om, og det har man også gjort her i dag. Selv om vi klart har spurgt Venstres ordfører, hvad det betyder, når Venstres siger: Danmark bør af egen selvstændig

drift forsøge en udmeldelse af EU, så får vi ikke noget svar.

Endelig skal jeg sige, hvad der er Dansk Folkepartis alternativ. Hvad er vores idé? Det er selvfølgelig, at vi får en situation for Danmark, hvor vi ikke er med i den politiske opbygning af Unionen, men hvor vi er med i et forbedret udbygget handelssamarbejde, som vi vil fremlægge flere ting omkring senere.

Endelig skal jeg på baggrund af, at vi mener, det er vigtigt, at der kommer et bud på de alternativer og de muligheder, Danmark står med i tilfælde af et nej – for der er rent faktisk mange muligheder – fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget opfordrer regeringen til at foretage en undersøgelse af Danmarks muligheder i tilfælde af et dansk nej ved folkeafstemningen om Amsterdamtraktaten den 28. maj 1998, herunder eventuelt at inddrage Dansk Udenrigspolitisk Institut (DUPI) i undersøgelsesarbejdet.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 6).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår her-efter i forhandlingen.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Allerede flere gange i fru Annette Justs indlæg – vi har jo indlæg fra fru Annette Just både først og sidst og hele tiden indimellem – har hun harceleret over, at Amsterdamtraktaten ikke indeholder noget som helst om finansieringsreform og landbrug osv.

Nej, og det har aldrig været meningen. Det er fuldstændig klarlagt og har været det i flere år, at sådan er det. Først skulle man lave en traktat, og derefter skulle man selvfølgelig også, før udvidelsen finder sted, løse en lang række problemer, når den nuværende finansieringsramme, Delors 2-pakken, udløber i 1999. Det har været totalt blotlagt, og derfor er det lidt overraskende gang på gang at skulle høre fru Annette Just harcelere over, at der i Amsterdamtraktaten ikke står noget, som det aldrig har været meningen skulle stå der.

Jeg har med stor forundring lyttet til diskussionen, som den har udfoldet sig igennem utallige korte bemærkninger. En regering har en pligt til at fremlægge sin politik. Det kan man forlange af en regering, og det har regeringen